

Манастирът Стрехая

Descriere

Църквата на манастира Стрехая, противно на общото правило, което изисква църквите да бъдат насочени с олтара на изток, е ориентирана 42 градуса на юг. Този факт изглежда се дължи или на грешка в дизайна, или е умишлено изградена така. След реставрацията, извършена през 1963 г. било установено, че феодалната къща и църквата принадлежали към различни етапи на строителство, като къщата е била датирана през първата половина на 16 в., в славата на епохата на Крайовските боляри, а църквата, заедно с подсилената странична стена, с килиите и други манастирските сгради, е от времето на управлението на Матей Басараб, и по-специално около 1645 г. Установено е също, че нито къщата, нито църквата, нито другите сгради са предшествани от предишна строителна фаза. В началото на 16-ти в., вероятно през 1510 г., в Стрехая е изградена резиденция на банство Олтения, документално засвидетелствано от времето на Влад Монах, с документ от 16 май 1589 г. През 17-ти в. владетелят Матей Басараб възстановява къщата (издигната преди повече от един век), изгражда на същото място църква, килии, допълнителни постройки и защитна стена. Относно причините, които подтикнали Матей Басараб да преустрои в манастир сградата, първоначално замислената като типична владетелска резиденция, повечето историци са на мнение, че той следвал примера на Василе Лупу, владетел Молдова, който около 1640 г., преустроил в манастир крепостта Нямц за да не се наляга да я събаря, както искали турците. Вероятно по сходни причини и Матей Басараб предпочел да превърне тази резиденция в манастир, вместо да я събори. При необходимост манастирът може да служи и за отбранителна крепост. През втората половина на 17-ти в. е добавен притвор и също така е разширена и къщата. През 1693 г., игуменът Силвестър издига оградна стена от камък. Между 1716-1718 г. австрийците (които тогава са във война с турците) изграждат на разстояние, вариращо между 10 и 50 м около манастира, петоъгълно укрепление от пръст и изкоп, с полукръгли бастиони по ъглите. Важен етап от историята на манастира Стрехая е втората половина на 17 в., когато владетелят Григоре Гика (февруари 1672 г. – ноември 1673 г.) учредява третата епископия във Влашко, която има кратко съществуване от около шест години (1673-1679 г.). Тя е управлявана от един единствен епископ, Даниил. Манастирът Стрехая нямал спокоен живот. Турци, австрийци, и накрая отново турци многократно пречат на

спокойствието на монашеската обител. През 1821 г., на път за Букурещ, Тудор Владимиреску влязъл в манастира Стрехая, както по-рано направил в Тисмана и Гура Мотрулуй, и го превърнал отбранителна крепост. Участието на монашеската обител в революцията на 1821 г., изглежда имало негативни последици за монасите тук, които, поради страх от отмъщение, вероятно са напуснали манастира. 118 години по-късно в обителта е извършен основен вътрешен и външен ремонт. Наново са изградени всички килии, къщи, кладенец, конюшни и покриви. През 1846 г. обзавеждането, църквата и постройките са в плачевно състояние. Монашеският живот престава през 1864 г., с прилагане на Закона за одържавяването на манастирите, когато древният манастир Стрехая се превръща в обикновена енорийска църква. През 1925 г. обителта е ограбена от крадци, които откраднали почти всичко. След установяване на комунистическия режим, манастирът продължава да търпи страдания – през 1957 г., богослужението било забранено. Въпреки това през същата година (1957 г.) са започнати ремонтни дейности. До 1990 г. манастирът е музей. Едва след премахването на комунистическия режим, древната собственост на Крайовските боляри отново става монашеска обител. Манастирът Стрехая е част от категорията на укрепените манастири, със силни отбранителни стени. Заобиколена е от четири страни със стени с правоъгълна форма, в средата на които се намира църквата. Входът на манастира се намира под една кула, която мълчаливо наблюдава посетителите. От дясната страна се намират монашеските килии, а отляво наблюдателната кула. Църквата може да се счита за едно от последните оригинални художествени творения на мунтянската школа от 17-ти в. Има три части: олтар, наос и пронаос, към които се добавя и притворът, изграден по времето на Константин Брънковяну (1693 г.). Разграничават се два стенописни слоя. Първият, може би оригиналният, е много чист, а вторият изглежда наподобява старата иконография с разлики в размерите и нюансите. Вероятно датира от 1826 г. От лявата страна на наоса са портретите на Матей Басараб и г-жа Елена, а в отдясно от врата са изобразени ктиторите Барбу Крайовеску и "Жупан Първу бив вел Ворник". Фигурите на благодетелите на светата обител са изобразени и в пронаоса.

Galerie

Harta

